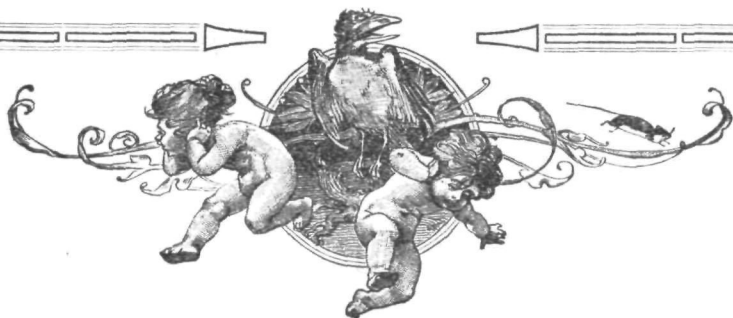

In sladkost vajine duše sem vama čitala z zadovoljnega obličja, ko sta ležala med jesenskim cvetjem v mrtvašnici, bela kakor novopadli sneg . . . Velike krizanteme so vama drhte le v stisnjenih ročicah. Nihče si ni brisal solz ob vajini jamici, vsakemu je pravilo srce, da nista bila ustvarjena za ta svet . . . Stara Kožulinka je poškopila beli krsti z blagoslovljeno vodo in vzdihnila: »Prosita zame, da pridem skoro za vama!« —

In kadar zagledam na morski gladini osamljena čolna, spomnim se nehote žalostne povesti vajinega kratkega življenja. Ne morem si kaj, da mi je duša otožna . . .

Zvezdice.

*Zvezdice oči srebrne
pohitele v tmine črne —
obiskale tam cvetice,
svoje mile so sestrice;
v pesmi se sklonile nanje
in jim šepetale sanje: —
Sanje, nitke čudovite,
misli božje v njih so skrite;
kdor jih ljubi in posluša,
temu je vesela duša.
V svitu luninem pretkana
spava, sanja vsa poljana . .*

*Zvezdice pa — en, dva, kviško!
vrh neba lovijo miško;
ena lovi, druga šteje,
tretja se, četrta smeje.
Eh, ve nagajivke male,
kaj ne boste še zaspale?
Mati-luna siblje, siblje,
spanca ni, kaj bo, ugiblje — —
Pride smaj-oblak od juga,
zvezde skrije, v sen saguga;
za vasjo, izsa tolmuna
iz oblakov gleda luna . . .*

Fran Žgur.

